

№ 3(39)

Ювілеї

У справжнього сатирика перо завжди гостре

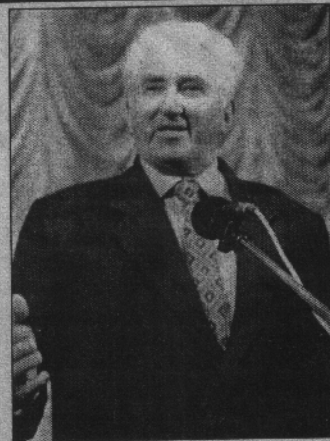
Хтось колись першим підмітив, що сатирики й гумористи, хоч і пишуть смішне, самі ж здебільшого люди серйозні, а то й похмурі. Одні стверджують: це від того, що "відсміюються" вони у своїх творах, а для реального життя того сміху вже не вистачає. Інші кажуть, що сатирик постійно бере об'єктом свого висміювання усе те, що заважає нам жити. А позаяк буття наше не вельми життєрадісне, то й літераторові доводиться пропускати всі суспільні негаразди через себе.

Вочевидь, є в цих твердженнях раціональне зерно. Принаймні якщо говорити про літератора вдумливого і талановитого. А про те, що Ростислав Солоневський – талант, переконувати не треба. За нього, як і за кожного справжнього майстра своєї справи, переконливо говорять його твори. Зрештою і життєвий шлях Ростислав Со-

лоневський пройшов тернистий і неторований. Народився у Вовкових Демидівського району у патріотичній сім'ї, одна зі старших сестер була активним членом ОУН. Учасником визвольних змагань була й майбутня дружина Солоневського – Валя Пастушок, в'язень сталінських концтаборів.

У сільській школі Ростислав зростав "вільнодумцем", за що не раз мав неприємності. Навчаючись у Дубенському педагогічному училищі відмовився вступити в комсомол, більше того – почав писати "непристойні" для існуючого режиму вірші. Під час служби в армії неблагонадійного "западенця" командування поставило... розмінювати території після недавніх боїв Другої світової. Тоді на собі молодий український юнак відчув жорстку руку тоталітарної влади.

Відтак і вірші почали народжуватися в нього "злі", "войовничі". Куди з такими поезіями було податися до тодішніх наскрізь цензурованих жур-

налів, періодики. Лише у 80-90-их гумористичні доробки письменника починають пробиватися до читача. А з 1990 року і дотепер – майже щороку Ростислав Солоневський дарує своїм шанувальникам гострі, іскрометні, талановиті сатирично-гумористичні книги.

Не покривимо душею, коли скажемо, що деякі його усмішки, гуморески, фейлетони – хрестоматійні, створені на вищому літературному реєстрі, коли, як кажуть, ні відібрати, ні додати, - усе на місці. Про це красномовно засвідчують чисельні зустрічі письменника із читачьким загалом, коли дружній сміх стає найвищою оцінкою дотепного слова майстра. Вітаючи Ростислава Солоневського із 75-річчям, зичимо йому подальших творчих успіхів, гострого пера, нових книг, а заодно вміщуємо чергову добірку його творів.

ДЕ ТИ, БАБО, ОЗОВИСЯ

Після п'янки при зарплаті
Уночі додому ліз...
От якби ще в рідній хаті
Обійшлося без крику й сліз.
Підкрадаюсь, наче кішка,
Прислухаюсь кожну мить,
Щоб добратися до ліжка,
Поки баба мирно спить.
Знаю, треба чим скоріше,
Щоби в хаті мати лад,
А воно, як Ленін пише,
Крок вперед, а два назад.
Впасти - зовсім нецікаво,
Ситуація складна:
Хочу вліво, тягне вправо,
Де мацну - кругом стіна.
Ноги слухаються слабо,
Не долізу до мети...
- Починай сваритись,
бабо,
- Щоби знав, куди іти!

НОВИНКА

Дві години в магазині
Підбира піжамау Гнат.
Перед дзеркалом в кабіні
Шосту міряє підряд.
Та - строката неприємно,
В тій - короткі рукави...
Продавець звернувся
чемно:
- Може, цю візьмете ви?

А піжама, що їй казати,
Наче для якоїсь гри,
Вся розбита на квадрати,
А в квадратах номери.
- Не піжама, а картинка, -
Рекламує продавець,
- Так би мовити, новинка,
І практична, накінець!
Досить лиш сказати жінці,
Коли плечі засверблять:
"Чухай, Ганно, у клітинці
Двадцять два і двадцять
п'ять".

НЕ ЗА АДРЕСОЮ

Із телятника раненько
Утекло теля рябеньке.
Зоотехнік: "Що робити?"
Сам рішив теля зловити.
Пре за ним через городи,
Наробивши людям шкоди.
Баба Христя грядку поле:
- Ти куди біжиш, соколе?
- Звідкіля я можу знати,
Запитайте у теляти!

СЛОВА

Гриць звертається до мами:
- В школі Жора обзива
Всіх негарними словами...
- Це які такі слова?
- Ті, що їй татко каже часом,
Не знаходячи ключа,
Як із дядьком Опанасом
Ремонтує "Москвича".

МІГ БИ

- А чи ти зробився дідом,
А чи я вже не така? -
Жінка якось за обідом
Чоловіку доріка.
- Я від заздрощів аж гину,
Коли наш новий сусід
Обцілює дружину,
Як приходять на обід.
Не криви лишень душою,
Ти б хіба отак не міг?
- Міг би, тільки я ще з нею
Познайомитись не встиг.

ОБЕРЕЖНІСТЬ

- Жінко, кум до нас ото
Має завітати,
Необхідно на всі сто
Нам його прийняти.
Щоб стояли на столі
Біля кума Йвана
Найдорожчі кришталі
Й цінна порцеляна.
Лиш виделок не клади
Тих, що в позолоті,
Щоб не трапилось біди
Через них нам потім.
- Так ніколи і ніде
Думати не гоже.
Ти боїшся, що вкраде?
- Ні, впізнати може.

Ростислав
СОЛОНЕВСЬКИЙ

сmt Клевань